1 În cazul infracțiunii de gestiune frauduloasă:

A. poate fi subiect activ numai o persoană fizică;

B. atribuțiile făptuitorului în legătură cu bunurile gestionate se pot naşte în baza unui raport juridic ce are ca izvor un contract de muncă lovit de nulitate;

C. coautoratul nu este posibil.

2 Autorul infracţiunii de favorizare a făptuitorului:

A. nu poate fi avocatul suspectului sau inculpatului;

B. poate fi persoana vătămată;

C. pentru a răspunde penal, trebuie să aibă o înţelegere cu cel favorizat, anterior comiterii de către acesta a faptei penale.

3 Lipsa studiilor necesare pentru exercitarea profesiei de medic, în condițiile în care inculpatul, care pe fondul consumului cronic de substanțe stupefiante și-a arogat calitatea de doctor terapeut și prin aplicarea unor tratamente lipsite de fundament științific a provocat vătămarea corporală a mai multor persoane, pacienți ai clinicii pe care o conducea:

A. justifică aplicarea cumulată a măsurilor de siguranță a internării medicale și cea a interzicerii ocupării profesiei de medic;

B. justifică aplicarea numai a măsurii de siguranță a interzicerii ocupării profesiei de medic, întrucât măsurile de siguranță nu se pot cumula;

C. nu justifică aplicarea măsurilor de siguranță întrucât a săvârşit faptele fiind în eroare de fapt.

4 Constituie tentativă pedepsibilă:

A. fapta studentului care, înainte de examen, promite profesorului că îi va da 1000 euro, dacă îi va da notă de trecere, însă ulterior, nu îi mai dă suma promisă, considerând că a obţinut nota pe merit;

B. încercarea de a determina, fără succes, o persoană suferindă de cancer să se arunce de la etajul 10 al unui bloc de locuinţe;

C. fapta persoanei care, cu intenţia de a da foc unor anexe gospodăreşti ale vecinului său, aruncă cu benzină pe acestea, merge în casă să ia chibritul, dar acesta nu se aprinde pentru că a început ploaia şi s-a umezit.

5 Fapta lui Z, procuror, de a ameninţa pe suspectul X, cu ocazia audierii acestuia, că va constitui un nou dosar penal în ceea ce-l priveşte, dacă nu recunoaşte fapta pentru care este audiat şi despre care Z ştia că nu este comisă de X constituie:

A. infracţiunea de cercetare abuzivă;

B. infracţiunea de represiune nedreaptă;

C. infracţiunea de şantaj în concurs ideal cu infracţiunea de cercetare abuzivă.

6 În ceea ce priveşte infracţiunea de abuz de încredere:

A. spre deosebire de furt, deposedarea se realizează cu acordul posesorului legitim;

B. poate fi comisă de persoana căreia i s-a transmis o sumă de bani cu titlu de împrumut;

C. există şi atunci când X, care afirmă în mod nereal că este mecanic auto, îl convinge pe Y să îi aducă maşina pentru reparaţii, după care o vinde.

7 Infracțiunea de luare de mită:

A. este susceptibilă de tentativă;

B. poate fi săvârșită și în formă continuată;

C. se consumă și în momentul nerespingerii promisiunii unor foloase.

8 Infracţiunile progresive:

A. se pot săvârşi doar cu intenţie depăşită;

B. pot fi comise printr-o acţiune sau printr-o omisiune;

C. nu pot fi săvârşite în participaţie penală.

9 Termenul de prescripţie a răspunderii penale:

A. se stabileşte ţinându-se seama de maximul special al pedepsei închisorii prevăzut pentru infracţiunea consumată, chiar dacă aceasta a rămas în forma tentată;

B. se stabileşte ţinându-se seama de pedepsele prevăzute de lege pentru major reduse la jumătate şi atunci când infracţiunea a fost săvârşită de inculpatul minor, dacă a devenit major pe parcursul termenului de prescripţie;

C. curge de la data la care s-a realizat actul de instigare şi nu de la momentul la care s-a săvârşit fapta de către autor.

10 Inculpatul, fostul soţ al persoanei vătămate, a recurs la violenţe fizice şi psihice asupra acesteia pentru a o determina să-i dea o sumă de bani, despre care ştia că o are din vânzarea unui teren. Din cauza presiunilor inculpatului, victima a fost de acord ca în următoarea zi să se întâlnească cu acesta pentru a-i da banii. După întâlnirea la locul şi ora convenite, în timp ce persoana vătămată se pregătea să scoată banii din geantă, au apărut organele de poliţie, care fuseseră anunţate de persoana vătămată şi care l-au reţinut pe inculpat.
În sarcina inculpatului se va reţine infracţiunea de:

A. tâlhărie;

B. şantaj;

C. ameninţare.

11 În cazul recidivei postcondamnatorii:

A. poate constitui prim termen o hotărâre prin care s-a stabilit o pedeapsă de 2 ani închisoare pentru săvârşirea infracţiunii prev. de art. 228 alin. (1) C. pen. a cărei aplicare a fost amânată;

B. poate constitui al doilea termen o infracţiune continuată care s-a consumat înainte de rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, dar care s-a epuizat după acest moment;

C. poate constitui al doilea termen o infracţiune continuă care s-a consumat în termenul de supraveghere al liberării condiţionate, dar s-a epuizat după expirarea acestui termen, indiferent când a fost descoperită.

12 Infracţiunea continuată:

A. de furt calificat, prevăzută de art. 228 alin. (1) - 229 alin. (2) lit. b) nu va include şi fapta din 13 mai 2016, când, după ce anterior, în datele în 11 şi 12 mai 2016, a pătruns fără drept în apartamentele a două persoane vătămate de unde a sustras mai multe bunuri, a pătruns şi într-un al treilea apartament, dar nu a reuşit să fure, fiind auzit de vecini şi fugind fără să ia nimic;

B. va fi reţinută atunci când în trei zile succesive, din cauza neluării măsurilor de prevedere pentru efectuarea unei activităţi, s-a produs vătămarea corporală a trei persoane;

C. va fi reţinută în situaţia în care, în baza aceleiaşi rezoluţii, o persoană săvârşeşte unele acte materiale ca autor, iar altele, în calitate de complice.

13 Numitul Y este chemat de procuror pentru a fi audiat ca martor într-o cauză penală, însă în locul său se prezintă X, care afirmă în mod nereal că este Y şi este audiat ca martor. X va răspunde pentru infracţiunea de fals privind identitatea:

A. în concurs cu infracţiunea de inducere în eroare a organelor judiciare;

B. în concurs cu infracţiunea de mărturie mincinoasă;

C. dacă prezintă actul de identitate al lui X.

14 Măsura de siguranţă a confiscării speciale:

A. a sumei de bani promise în cazul infracţiunii de trafic de influenţă se dispune obligatoriu;

B. a sumei de bani sustrase, în cazul infracţiunii de furt, se dispune dacă persoana vătămată nu s-a constituit parte civilă în cauză, fiindu-i restituită de către inculpat;

C. se poate dispune şi în cazul în care instanţa a pronunţat o soluţie de achitare, întrucât inculpatul a săvârşit infracţiunea sub imperiul constrângerii morale.

15 Fapta lui X care în calitate de tutore al unui minor, sustrage o parte din banii cuveniţi minorului, cu titlu de pensie de urmaş, săvârşeşte infracţiunea de:

A. furt calificat;

B. gestiune frauduloasă;

C. explotarea patrimonială a unei persoane vulnerabile.

16 În virtutea principiului activităţii legii penale, este aplicabilă legea în vigoare la momentul:

A. epuizării în cazul infracţiunilor de obicei;

B. epuizării în cazul infracţiunilor progresive;

C. consumării în cazul infracţiunilor continuate.

17 Măsurile educative privative de libertate:

A. nu pot fi aplicate inculpaţilor minori la data săvârşirii faptei, care au devenit majori în cursul judecăţii în primă instanţă;

B. pot fi înlocuite cu unele dintre măsurile educative neprivative de libertate;

C. nu pot fi aplicate dacă s-au reţinut circumstanţe atenuante în favoarea inculpatului minor.

18 Prin sentința penală nr.234/12.11.2014, definitivă prin neapelare, inculpatul a fost condamnat la pedeapsa de 5 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii prevăzută de art.192 alin.(2) C. pen., pedeapsă pe care a executat-o în perioada 25.11.2014-24.11.2018, când a fost liberat condiționat cu un rest de pedeapsă de 1 an închisoare. La data de 02.03.2019, inculpatul a comis o infracțiune de furt calificat prevăzută de art.229 alin.(1) lit.b) și d) C. pen., iar prin sentința penală nr.35/20.10.2019 a Judecătoriei X a fost condamnat la o pedeapsă de 3 ani închisoare.
Instanța:

A. va revoca liberarea condiționată din executarea pedepsei aplicate anterior și va va stabili o nouă pedeapsă, potrivit regulilor de la recidivă;

B. va revoca liberarea condiționată, iar după aplicarea unei noi pedepse va putea acorda din nou liberarea condiționată dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.100 C. pen.;

C. va revoca liberarea condiționată din executarea pedepsei aplicate anterior și va stabili o nouă pedeapsă, potrivit regulilor de la pluralitate intermediară.

19 Constituie infracţiunea de furt în scop de folosinţă fapta lui X:

A. de a lua din garajul lui Y, despre care ştia că este plecat în concediu, o motocicletă cu care s-a plimbat, dar pe care a adus-o în garaj, înante ca Y să revină acasă;

B. de a sustrage o roată de la un autoturism aflat în service auto pentru a o folosi ca roată de rezervă la autoturismul său;

C. de a încerca să pornească autoturismul lui Y, aflat în faţa blocului, fără însă a reuşi întrucât maşinii îi lipsea motorul.

20 Neexecutarea pe o durată mai mare de 3 luni, cu rea-credință, a pedepsei complementare a publicării hotărârii de condamnare aplicată persoanei juridice, societate cu răspundere limitată, față de care s-a dispus suspendarea activității până la punerea în executare a pedepsei complementare atrage:

A. dizolvarea persoanei juridice;

B. răspunderea penală a persoanei juridice pentru neexecutarea sancțiunii;

C. plasarea sub supraveghere judiciară a persoanei juridice.

21 În cursul cercetării judecătoreşti:

A. instanţa nu poate extinde judecata şi cu privire la alte persoane, netrimise în judecată;

B. procurorul poate formula cerere de renunţare la probele propuse cu aprobarea scrisă a procurorului ierarhic superior;

C. persoana vătămată poate solicita judecata în lipsă doar în scris, nemaifiind citată pentru termenele următoare.

22 Inculpatul poate beneficia de dispoziţiile privitoare la recunoaşterea învinuirii:

A. numai cu privire o parte din faptele pentru care a fost trimis în judecată, pe care le-a recunoscut în totalitate;

B. chiar dacă nu a recunoscut şi forma vinovăţiei cu care a fost săvârşită infracţiunea;

C. în cazul în acesta a recunoscut infracţiunea pentru care a fost trimis în judecată, dar coinculpatul (complice la aceeași infracţiune) nu a uzat de procedura recunoaşterii învinuirii, nerecunoscând fapta.

23 Potrivit dispoziţiilor generale privind judecata:

A. persoanelor care au primit termen în cunoştinţă nu li se înmânează citaţii, chiar dacă au solicitat acest lucru pentru a-şi justifica absenţa de la locul de muncă;

B. instanţa nu poate declara şedinţă nepublică la cererea soţului martorului, dacă prin audierea martorului s-ar aduce atingere vieţii intime a acestuia;

C. infracţiunea de audienţă nu poate fi constatată de către judecător.

24 Asistenţa juridică este obligatorie în cazul:

A. inculpatei persoană juridică trimisă în judecată pentru săvârşirea infracţiunii de evaziune fiscală, prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. a) şi alin. (2) din Legea nr. 241/2005;

B. inculpatului aflat în stare de libertate, cu ocazia extinderii urmării penale pentru alte fapte;

C. inculpatului aflat sub control judiciar, cercetat pentru săvârşirea unei infracţiuni de furt calificat prev. de art. 228 – 229 alin. (1) lit. d) C. pen., cu ocazia efectuării percheziţiei la domiciliul acestuia.

25 Termenul prevăzut de lege este respectat atunci când declaraţia de apel a fost formulată de:

A. partea civilă împotriva sentinţei a cărei minută a fost comunicată la data de 5 mai 2020, dacă a fost trimisă prin poştă electronică la data de 15 mai 2020, ora 21: 00 (zi lucrătoare), după închiderea registraturii instanţei;

B. parchet împotriva sentinţei a cărei minută a fost comunicată la data de mai sus (5 mai 2020), dacă a fost înregistrată în registrul de ieşire al parchetului la 15 mai 2020 (zi lucrătoare) şi a ajuns la instanţa care a pronunţat hotărârea la data de 18 mai 2020;

C. expert împotriva încheierii pronunţate în cursul judecăţii, privind indemnizaţia acestuia, dacă a fost depusă la instanţa care a pronunţat hotărârea cel mai târziu în 10 zile de la comunicarea sentinţei asupra fondului cauzei.

26 Investită fiind cu apelul inculpatului, condamnat în primă instanţă, declarat după împlinirea termenului de apel şi apreciind ca justificate cauzele invocate de acesta pentru declararea cu întârziere a căii de atac, instanţa de apel admite prin încheiere cererea de repunere în termenul de apel şi amână cauza în continuare pentru judecarea pe fond a apelului, inclusiv pentru administrarea unor probe. În această situaţie suspendarea executării hotărârii:

A. este facultativă;

B. este obligatorie;

C. nu poate fi dispusă de instanţa de apel.

27 Într-o cauză penală în care inculpatul X este cercetat pentru abuz de încredere, constând în aceea că şi-a însuşit pe nedrept bunurile pe care persoana vătămată Y le lăsase în depozitul pe care îl administra X în localitatea Z, principiul ne bis in idem va fi incident:

A. dacă pentru aceeaşi faptă, inculpatul a fost anterior condamnat definitiv pentru infracţiunea de gestiune frauduloasă;

B. doar dacă instanţa va schimba încadrarea juridică şi îl va condamna tot pentru infracţiunea de gestiune frauduloasă, aşa cum a fost condamnat definitiv prin hotărârea anterioară pentru aceeaşi faptă;

C. doar dacă este judecat în acelaşi timp, de instanţe diferite, atât pentru infracţiunea de abuz de încredere, cât şi pentru infracţiunea de gestiune frauduloasă.

28 Instanța dispune prin sentință în mod obligatoriu revocarea măsurii preventive privative de libertate atunci când:

A. aplică inculpatului pedeapsa amenzii care însoţeşte pedeapsa închisorii;

B. ia față de inculpatul minor măsura educativă a consemnării la sfârşit de săptămână;

C. inculpatul a fost condamnat la pedeapsa închisorii cu suspendare sub supraveghere a executării.

29 În jurisprudenţa Curţii de Justiţie a Uniunii Europene, s-a stabilit, cu referire la procedura de executare a mandatului european de arestare:

A. controlul pe care autoritatea judiciară de executare îl efectuează privind condiţiile de detenţie din statul membru emitent vizează toate penitenciarele din acest din urmă stat;

B. în împrejurări excepţionale şi pe baza unor elemente precise, autoritatea judiciară de executare poate constata, în pofida asigurărilor date de statul emitent, că există un risc real ca persoana în cauză să fie supusă unui tratament inuman sau degradant ca urmare a condiţiilor de detenţie;

C. în aprecierea condiţiilor de detenţie din perspectiva spaţiului disponibil pentru fiecare deţinut, CJUE s-a întemeiat pe normele din dreptul Uniunii şi nu pe jurisprudenţa CtEDO.

30 În cazul inculpatului arestat preventiv:

A. care lipseşte de la judecată, se poate formula cerere de judecare în lipsă şi de către avocatul din oficiu;

B. se poate solicita judecarea în lipsă oral de către acesta, cu ocazia audierii prin videoconferinţă, nefiind prezent în sala de judecată;

C. cererea de judecare în lipsă poate fi făcută personal de către inculpat, numai dacă este atestată de către administraţia locului de detenţie.

31 Inculpatul, trimis în judecată pentru infracţiunile evaziune fiscală şi spălare de bani, la Tribunalul X, formulează cerere de strămutare a cauzei la un alt tribunal, întemeiată pe faptul că societăţile pe care le administrează au un număr mare de salariaţi din oraş, care simt pericolul iminent de pierdere a slujbelor şi ameninţă cu proteste în faţa tribunalului, astfel că există un pericol serios de tulburare a ordinii publice. Până la termenul fixat pentru soluţionarea cererii de strămutare la Curtea de Apel C, inculpatul a fost condamnat.
Curtea de Apel C:

A. va declina competenţa de soluţionare a cererii la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie;

B. va respinge cererea de strămutare ca fiind rămasă fără obiect;

C. dacă admite cererea, va desfiinţa hotărârea pronunţată de Tribunalul X.

32 Poate participa ca martor în procesul penal:

A. persoana care a avut calitate de inculpat în cauză, înainte de a fi disjunsă cu privire la acesta și soluționată prin condamnarea sa;

B. subiectul pasiv al unei infracțiuni de viol prevăzută de art. 218 alin. (1) C. pen.;

C. persoana care a avut calitatea de suspect, cu privire la care cauza s-a disjuns pentru continuarea cercetărilor la organele de urmărire penală.

33 Inculpatul a fost judecat în procedura recunoașterii învinuirii și condamnat la pedeapsa închisorii, cu executarea în regim de detenție, pentru infracţiunea prevăzută de art. 281 C.pen. Ulterior, după rămânerea definitivă a hotărârii, la 14 decembrie 2019, prin neapelare de către părţi, persona vătămată sau procuror, în termen legal condamnatul formulează recurs în casaţie, arătând că fapta sa nu este prevăzută de legea penală, nefiind întrunite elementele sale de tipicitate, din punct de vedere al laturii subiective.
Recursul în casaţie formulat de condamnat:

A. este inadmisibil;

B. retras de avocatul acestuia, poate fi însuşit până la încheierea dezbaterilor de către persoana vătămată;

C. va fi admis în principiu iar cauza va fi trimisă pentru judecarea recursului în casaţie.

34 O persoană poate fi adusă cu mandat de aducere:

A. în cursul urmăririi penale, numai de către procuror;

B. dacă are calitate de persoană vătămată, chiar înainte de a-i fi trimisă o citaţie, dacă există indicii că ar intenţiona să-şi modifice declaraţiile;

C. dacă, numită expert în cauză, a refuzat primirea citației şi nu s-a prezentat la termenul de judecată când a fost chemată pentru a da lămuriri.

35 Procedura de citare este legal îndeplinită dacă:

A. în procesul-verbal întocmit de agentul procedural se consemnează că s-a afişat o înştiinţare pe uşa sediului părţii civile – Agenţia Naţională de Administrare Fiscală – întrucât nicio persoană nu a fost găsită;

B. deşi la dosar nu s-a depus dovada îndeplinirii procedurii de citare, la termenul de judecată s-a prezentat un consilier juridic, care nu a depus delegaţie emisă de reprezentantul instituţiei publice;

C. deşi la dosar nu s-a depus dovada îndeplinirii procedurii de citare, avocatul din oficiu al inculpatei a depus o cerere scrisă de către aceasta prin care a cerut judecarea în lipsă şi să nu mai fie citată.

36 Instanţa sesizată cu un acord de recunoaştere a vinovăţiei:

A. poate respinge acordul în totalitate, atunci când acordul este încheiat de doi inculpaţi şi apreciază că soluţia faţă de unul dintre aceştia este nejustificat de blândă;

B. poate admite acordul după schimbarea încadrării juridice a faptei, atunci când o apreciază greşită;

C. nu poate dispune achitarea inculpatului.

37 În jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului, cu referire la principiul ne bis in idem s-a stabilit că:

A. pentru aplicarea principiului este suficient să existe o hotărâre definitivă, indiferent de soluţia pronunţată;

B. caracterul definitiv al hotărârii anterioare se raportează nu doar la căile ordinare de atac, ci şi la cele extraordinare;

C. cerinţa de securitate juridică, care se opune unei noi proceduri, nu e absolută, permiţând redeschiderea procesului pentru fapte noi sau recent descoperite sau pentru descoperirea unui viciu fundamental în cadrul procedurii precedente;.

38 Este supusă revizuirii:

A. încheierea judecătorului de cameră preliminară prin care s-a dispus restituirea cauzei la parchet;

B. hotărârea prin care s-a dispus încetarea procesului penal;

C. hotărârea prin care s-a dispus în mod eronat declinarea de competenţă în favoarea instanţei superioare.

39 Nu se mai citează pentru termenele de judecată ulterioare:

A. persoana vătămată care, luând cunoştinţă de înştiinţarea afişată pe uşa locuinţei sale, s-a prezentat la sediul instanţei şi a primit citaţia;

B. inculpatul care a luat la cunoştinţă de înştiinţarea afişată pe uşa propriei locuinţe, care cuprindea menţiunea că în cazul în care nu se prezintă pentru comunicarea citaţiei în interiorul termenului stabilit de instanţă, citaţia se consideră comunicată la împlinirea acestui termen;

C. inculpatul, pentru care a primit citaţia soţia acestuia, la locuinţa comună.

40 Consemnarea activităților de supraveghere tehnică reprezintă:

A. o probă;

B. un procedeu probator;

C. un mijloc de probă.

41 Din cauza geloziei, bănuind că are o relaţie extraconjugală cu un coleg de serviciu, în luna august 2019, inculpatul X a sechestrat-o pe soţia sa în apartamentul în care locuiau, la etajul 10 al unui bloc de locuinţe, luându-i cheile şi nepermiţându-i să mai plece de acasă, nici măcar la serviciu, pentru a o împiedica astfel să îşi continue presupusa relaţie. Timp de două săptămâni inculpatul a exercitat violenţe fizice şi psihice asupra soţiei sale şi a ameninţat-o cu moartea, în cazul în care va încerca să părăsească locuinţa fără acordul său. Ajunsă la capătul puterilor şi fără o speranţă că va putea să se elibereze, soţia inculpatului i-a spus acestuia că se va arunca de la etaj dacă nu o va elibera, însă inculpatul a continuat violenţele fizice şi psihice. În data de 31 august 2019, victima s-a aruncat de la fereastra apartamentului, iar ca urmare a impactului cu solul, a suferit multiple traumatisme care i-au cauzat decesul.
Din fişa de cazier a inculpatului a rezultat că acesta a fost condamnat în trecut pentru tentativă la infracţiunea de omor, prevăzută de art. 20 rap. la art. 174 C. pen. din 1969 la pedeapsa de 6 ani închisoare, din care s-a eliberat prin executarea la termen la data de 21 mai 2002.
Faptele inculpatului constituie:

A. infracţiunea de lipsire de libertate în mod ilegal, prevăzută de art. 205 alin.(1) C. pen., în concurs cu infracţiunea de determinarea sau înlesnirea sinuciderii, prevăzută de art.191 alin.(1) C. pen.;
B. infracţiunea de lipsire de libertate în mod ilegal, prevăzută de art. 205 alin.(1) C. pen., în concurs cu infracţiunea de omor calificat, prevăzută de art.199 C.pen. raportat la art.188-189 alin.(1) lit. e) C. pen.;
C. infracţiunea de omor, prevăzută de art.199 C. pen. raportat la art.188 C. pen.

42 Inculpaţii M şi N au fost trimişi în judecată pentru infracţiunile de evaziune fiscală prevăzute de art. 9 alin. 1 lit.b din Legea 241/2005 şi art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea 241/2005, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C.pen. din 1969 şi fals în înscrisuri sub semnătură privată, prevăzută de art. 290 cu aplicarea art. 41 alin. (2) C.pen. din 1969.
În actul de sesizare al instanţei, s-a reţinut că în perioada 20 mai -15 septembrie 2013, inculpaţii M şi N, în calitate de asociaţi ai SC V.S.R.L. nu au înregistrat în actele contabile ale societăţii venituri obţinute din vânzarea de marfă către un număr de 23 de societăţi comerciale, cauzând bugetului statului un prejudiciu de 34.000 euro, constând în impozit pe profit şi TVA datorate statului. În aceeaşi perioadă, au înregistrat în contabilitatea societăţii achiziţii de mărfuri şi servicii, care nu au suport real, în acest sens, atestând într-un număr de 43 facturi, pretins emise de societăţi comerciale, care în realitate nu existau, achiziţii de produse şi servicii de către societatea SC V.S.R.L., fiind cauzat bugetului statului un prejudiciu de 30.000 de euro, ca urmare a diminuării bazei impozabile şi reducerii impozitului de profit şi a TVA.
După trimiterea în judecată, până la primul termen fixat, inculpatul M a achitat în întregime prejudiciul cauzat bugetului statului
Cauza a fost soluţionată în procedura simplificată a recunoaşterii învinuirii.
Instanţa, prin sentinţa penală 51/21 ian. 2020, constată că probele administrate la urmărirea penală dovedesc dincolo de orice îndoială rezonabilă comiterea faptelor şi vinovăţia inculpaţilor şi apreciază că legea veche (Legea 241/2005 în varianta anterioară datei de 1 februarie 2014 şi Codul penal 1969) este mai favorabilă acestora.
Notă: Potrivit art. 10 alin.(1) din Legea 241/2005, varianta anterioară datei de 1 februarie 2014, "În cazul săvârşirii unei infracţiuni de evaziune fiscală prevăzute de prezenta lege, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecaţii, până la primul termen de judecată, învinuitul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârşită se reduc la jumătate. Dacă prejudiciul cauzat şi recuperat în aceleaşi condiţii este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naţionale, se poate aplica pedeapsa cu amendă. Dacă prejudiciul cauzat şi recuperat în aceleaşi condiţii este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naţionale, se aplică o sancţiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar".
Arătaţi care dintre următoarele variante nu conţine soluţia nelegală a instanţei de judecată:

A. dispune condamnarea inculpaţilor M şi N pentru comiterea infracţiunilor de evaziune fiscală prevăzute de art. 9 alin. (1) lit. b) cu aplicarea art. 41 alin. (2) C.pen. 1969 şi art. 9 alin. (1) lit. c) cu aplic. art. 41 alin. (2) C.pen. 1969 şi fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 290 cu aplicarea art. 41 alin. (2) C.pen. 1969, toate aflate în concurs;
B. dispune condamnarea inculpaţilor pentru infracţiunea de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. b) şi c) din Legea 241/2005, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C.pen. 1969 la pedeapsa închisorii;
C. dispune condamnarea inculpaţilor pentru infracţiunea de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. b) şi c) din Legea 241/2005, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C.pen. 1969, la pedeapsa amenzii.

43 La data de 15 noiembrie 2018, inculpatul X a fost implicat într-un accident de circulaţie, în timp ce conducea autoturismul Skoda Oktavia cu nr. B-03-XTV, pe strada T din municipiul Bucureşti. Accidentul s-a produs ca urmare a faptului că inculpatul a circulat cu o viteză de 80 km/oră, superioară celei admise pe sectorul de drum respectiv şi în condiţiile unui carosabil umed, a pierdut controlul volanului, intrând frontal într-un stâlp aflat pe marginea străzii. În urma impactului, cei doi părinţi ai inculpatului, pasageri în autoturism, au decedat pe loc.
Inculpatul a fost condamnat la pedeapsa de 3 ani şi 4 luni închisoare, pentru uciderea din culpă a părinţilor săi, cu executarea în regim de detenţie, prin Decizia Curţii de Apel B. nr. 2245/14 august 2015, începând executarea pedepsei în seara aceleiaşi zile, de îndată după înmânarea mandatului de executare.
În data de 14 octombrie 2015, în timp ce se afla la muncă, în serele penitenciarului G, intenţionând să evadeze, rupe o scândură din materialul cu care era confecţionată una dintre sere, cu intenţia de a lovi gardianul în cazul în care acesta l-ar fi văzut, însă gardianul nu este atent şi inculpatul evadează fără probleme, ajungând în gara oraşului G, iar de aici cu trenul, în oraşul V, unde este prins şi reîncarcerat la data de 30 noiembrie 2015.
Judecătoria V, sesizată cu infracţiunea de evadare, constatând că sunt îndeplinite toate condiţiile pentru tragerea la răspundere penală a inculpatului X, prin sentinţa penală nr. 300/25 aprilie 2016 îl condamnă pe acesta la pedeapsa principală de 9 luni închisoare, în urma parcurgerii în cauză a cercetării judecătoreşti, în procedura de drept comun, deoarece inculpatul nu a recunoscut fapta. Instanţa apreciază că nu poate da curs solicitării avocatului inculpatului de a reţine în favoarea acestuia circumstanţe atenuante judiciare.
Din datele comunicate de penitenciar a rezultat că restul rămas neexecutat la data evadării este de 3 ani şi 2 luni închisoare.
În acest caz:

A. pedeapsa principală la care a fost condamnat inculpatul X pentru infracţiunea de evadare este nelegală;
B. inculpatul va executa o pedeapsă principală rezultantă de 3 ani şi 11 luni închisoare;
C. inculpatul va executa o pedeapsă principală rezultantă de 3 ani şi 5 luni închisoare.

44 X l-a chemat în judecată civilă pe Y, la Judecătoria C, pentru ca acesta din urmă să fie obligat să-i restituie o sumă de 9500 euro, arătând în cererea de chemare în judecată că i-a împrumutat lui Y suma mai sus menţionată iar acesta a refuzat să i-o restituie la termenul convenit.
În dovedirea acţiunii civile, X a propus administrarea probei cu un înscris, fără a-l depune la dosar sau a-l prezenta, constând într-un contract olograf încheiat între acesta şi Y, din care rezulta că X l-ar fi împrumutat pe Y cu suma respectivă de bani şi totodată, rezulta şi data la care Y ar fi trebuit să restituie banii lui X.
În realitate, contractul atesta împrejurări necorespunzătoare adevărului, operaţiunea de împrumut fiind una nereală, iar semnătura lui Y era contrafăcută de X.
Anterior termenului acordat în cauză şi fără să fi depus la dosar înscrisul, X a renunţat la judecată.
În această situaţie X:

A. va răspunde pentru infracţiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată prevăzută de art. 322 C.pen. şi infracţiunea de uz de fals prevăzută de art. 323 C.pen.;
B. va răspunde pentru tentativă la infracţiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prevăzută de art. 32 raportat la art. 322 C.pen.;
C. nu va răspunde penal.

45 Prin rechizitoriul D.N.A. a fost trimis în judecată inculpatul A, avocat în cadrul Baroului Z, pentru săvârşirea infracţiunii de favorizare a făptuitorului, prevăzută de art. 269 alin. (1) C. pen.
În esență, prin actul de sesizare a instanței s-a reținut că, ignorând obligația impusă de către instanță clientului său C, de a nu lua legătura cu coinculpatul sau martorii din cauza nr. Y a Curții de Apel X, impusă pentru a preîntâmpina o eventuală înțelegere frauduloasă dintre aceștia, inculpatul A, avocat în cadrul Baroului Z și apărător ales al lui C, l-a contactat pe coinculpatul B, pentru a discuta cu privire la apărările comune pe care aceștia le pot formula.
La data de 14 februarie 2017, inculpatul A, contrar dispoziţiilor legale şi statutare ce reglementează activitatea de asistenţă juridică, l-a sfătuit şi învăţat pe inculpatul B ce să declare când va fi audiat în faţa Curţii de Apel X în cauza nr. Y., respectiv să mintă în sensul că banii remişi fostului magistrat C nu reprezentau preţul traficării influenţei acestuia din urmă, ci restituirea unui împrumut anterior şi i-a indicat acestuia cum să justifice schimbarea declaraţiilor, în scopul de a împiedica aflarea adevărului şi tragerea la răspundere penală a numiţilor C. şi B. Inculpatul A i-a spus lui B că dacă nu va proceda astfel cum l-a învățat, va fi condamnat la o pedeapsă de cel puțin 5 ani de închisoare.
În cadrul cercetării judecătorești au fost formulate cereri de schimbare a încadrării juridice a faptelor, de către reprezentantul Ministerului Public, dintr-o singură infracțiunde de favorizare a făptuitorului, prevăzută de art. 269 alin. (1) C. pen., în două infracţiuni de favorizare a făptuitorului, prevăzute în art. 269 alin. (1) C. pen., cu aplicarea art. 38 alin. (2) C. pen. și respectiv, de către inculpat, într-o infracțiune de favorizare a făptuitorului, prevăzută de art. 269 alin. (1) C. pen. și o infracțiune de influențare a declarațiilor, prevăzută în art. 272 alin. (1) C. pen..
În sarcina inculpatului urmează să fie reținute:

A. două infracţiuni de favorizare a făptuitorului, prevăzute în art. 269 alin. (1) C. pen., cu aplicarea art. 38 alin. (2) C. pen.;
B. o infracțiune de favorizare a făptuitorului, prevăzută de art. 269 alin. (1) C. pen.;
C. o infracțiune de favorizare a făptuitorului, prevăzută de art. 269 alin. (1) C. pen. și o infracțiune de influențare a declarațiilor, prevăzută în art. 272 alin. (1) C. pen.

46 Prin sentinţa penală nr. 313/15 mai 2020 a Judecătoriei V a fost condamnat inculpatul A pentru infracţiunile de lovire şi alte violenţe, furt calificat şi conducere a unui autovehicul pe drumurile publice fără a poseda permis de conducere, prevăzute de art. 193 alin. 2 C.pen., art. 228 alin. 1- 229 alin. 1 lit. d C.pen. şi alin. 2 lit. b C.pen. şi art. 335 alin. 1 C.pen.
În esenţă, instanţa a reţinut că la data de 2 aprilie 2014, inculpatul, fără a poseda permis de conducere, s-a deplasat pe drumurile publice din oraşul V, cu autoturismul vărului său, la locuinţa persoanei vătămate B, despre care ştia că este plecată la mare şi prin spargerea butucului de la uşa de acces a pătruns în locuinţă de unde a sustras mai multe bijuterii şi obiecte electrocasnice, în valoare de 15.000 lei.
S-a mai reţinut că în aceeaşi zi, a mers la un magazin din cartier, unde s-a întâlnit cu persoana vătămată C şi pe fondul unui conflict mai vechi cu aceasta, i-a aplicat o lovitură cu pumnul, cauzându-i leziuni care au necesitat pentru vindecare 3-4 zile de îngrijiri medicale.
Împotriva acestei sentinţe a declarat apel inculpatul, prin apărătorul său ales, solicitând încetarea procesului penal pentru infracţiunea de lovire şi alte violenţe, cu motivarea că a intervenit prescripţia răspunderii penale. Totodată, a solicitat încetarea procesului şi pentru infracţiunea de furt calificat deoarece după pronunţarea sentinţei, a plătit prejudiciul cauzat persoanei vătămate B şi a încheiat cu aceasta un acord de mediere pe care l-a depus la dosar.
În cursul soluţionării apelului, unul dintre cei doi membri ai completului de judecată a formulat cerere de abţinere, justificată de faptul că a făcut parte şi din completul care a soluţionat contestaţia formulată de inculpat împotriva încheierii prin care, în cursul procedurii de cameră preliminară, i-a fost menţinută inculpatului măsura controlului judiciar, contestaţia fiind respinsă cu argumentele că sunt în continuare indicii în sensul comiterii presupuselor fapte de către inculpat şi că măsura controlului judiciar este necesară pentru buna desfăşurare a procesului penal. Cererea de abţinere a fost respinsă de către un complet legal constituit.
Instanţa de apel a admis apelul inculpatului, a desfiinţat în parte sentinţa apelată, în sensul că a încetat procesul penal pentru infracţiunea de furt calificat, în baza art. 396 alin. 6 C.pr.pen. rap. la art. 16 alin. 1 lit. g C.pr.pen., luând act de intervenirea acordului de mediere şi a menţinut soluţia de condamnare a inculpatului pentru infracţiunile de lovire şi alte violenţe şi conducere a unui autovehicul fără a poseda permis de conducere. În ceea ce priveşte infracţiunea de lovire şi alte violenţe, a reţinut că nu a intervenit prescripţia răspunderii penale, deoarece atât în cursul urmăririi penale cât şi în cursul judecăţii termenul de prescripţie a fost întrerupt în mod constant prin actele de procedură efectuate.
Împotriva deciziei pronunţate de instanţa de apel, în termen legal, au formulat contestaţie în anulare inculpatul A şi persoana vătămată C. Inculpatul A a solicitat desfiinţarea deciziei pronunţate în apel, invocând cazurile de contestaţie în anulare prevăzute de art. 426 lit. b) şi d) C.pr.pen., respectiv, instanţa a dispus condamnarea inculpatului deşi trebuia să înceteze procesul penal pentru infracţiunea de lovire şi alte violenţe, răspunderea penală fiind prescrisă iar decizia a fost pronunţată de un judecător incompatibil, deoarece un membru al completului de judecată din apel a făcut parte din completul care a soluţionat contestaţia formulată de inculpat împotriva încheierii prin care, în cursul procedurii de cameră preliminară, i-a fost menţinută inculpatului măsura controlului judiciar. Persoana vătămată B a solicitat desfiinţarea deciziei pronunţate cu argumentul că în mod greşit instanţa a dispus încetarea procesului penal pentru infracţiunea de furt calificat deoarece înscrisul autentic pe care l-a prezentat inculpatul prin care se atestă împăcarea părţilor nu este real.
Soluţia legală a instanţei care soluţionează contestaţia este:

A. admite contestaţiile inculpatului şi persoanei vătămate, anulează decizia din apel şi rejudecă apelul;
B. admite contestaţia persoanei vătămate, anulează în parte decizia din apel şi respinge contestaţia inculpatului;
C. respinge ambele contestaţii.

47 **Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel B, nr. 3251/P/21 octombrie 2019 a fost trimis în judecată inculpatul X, executor judecătoresc la data comiterii pretinsei fapte, 12 noiembrie 2018, pentru infracţiunea de ucidere din culpă prevăzută de art. 192 alin. 2 C.pen.**
Prin încheierea din 20 ianuarie 2020, judecătorul de cameră preliminară de la Curtea de Apel B a respins cererile şi excepţiile invocate în scris de inculpat, care se refereau la nelegalitatea unor acte de urmărire penală (modalitatea în care a fost întocmită expertiza în cursul urmăririi penale, fără participarea expertului-parte şi modalitatea în care au fost audiaţi martorii, fără chemarea avocatului său) dar şi la neregularitatea actului de sesizare, care în opinia inculpatului nu descrie fapta în mod suficient, nefiind descrisă cu precizie conduita nelegală a inculpatului la momentul comiterii accidentului de circulaţie soldat cu decesul victimei. Inculpatul nu a fost prezent la soluţionarea cererilor şi excepţiilor şi nici avocatul său ales, fiindu-i desemnat avocat din oficiu.
Judecătorul de cameră preliminară a reţinut că argumentele invocate nu sunt fondate, astfel că prin încheierea mai sus menţionată a dispus începerea judecăţii.
Împotriva acestei încheieri, în termen legal a declarat contestaţie inculpatul, criticând încheierea pentru aceea că a fost pronunţată de o instanţă necompetentă, deoarece după sesizarea instanţei dar înainte de pronunţarea încheierii a dobândit calitatea de deputat, fapt adus la cunoştinţa avocatului său ales, care însă din motive obiective nu s-a putut prezenta la proces şi nu a putut aduce la cunoştinţa judecătorului acest fapt.
Procurorul a solicitat respingerea contestaţiei cu motivarea că inculpatul a invocat în faţa judecătorilor de la instanţa superioară alte motive decât cele invocate în faţa primei instanţe şi pe de altă parte, inculpatul nu avea calitatea invocată la data comiterii faptei.
Contestaţia soluţionată de judecătorii de cameră preliminară de la instanţa supremă va fi:

A. admisă;
B. respinsă ca inadmisibilă;
C. respinsă ca nefondată.

48 **Prin sentinţa penală nr. 54/18 septembrie 2019, a Judecătoriei M, inculpatul X a fost condamnat pentru infracţiunea de abuz în serviciu prevăzută de art. 297 C.pen. la o pedeapsă de 2 ani închisoare cu executare în regim de detenţie. A fost menţinută măsura arestului la domiciliu, sub puterea căreia se afla inculpatul X din data de 16 octombrie 2018, când a fost înlocuită măsura arestării preventive în ceea ce-l priveşte cu măsura arestului la domiciliu.**
Împotriva acestei sentinţe, în termen legal a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria M, criticând sentinţa sub aspectul individualizării pedepsei aplicate inculpatului, pe care a considerat-o prea blândă, în raport cu prejudiciul cauzat, dar şi inculpatul, care a criticat sentinţa pentru aceea că în mod greşit a fost condamnat.
În cursul procedurii din apel, instanţa de apel a verificat periodic, conform art. 208 alin. 4 C.pr.pen. şi art. 410 alin. 11 C.pr.pen., măsura arestului la domiciliu. Procurorul a pus concluzii de înlocuire a măsurii arestului la domiciliu cu măsura arestării preventive, deoarece subzistă temeiurile care au fost avute în vedere la luarea măsurii arestării preventive, iar instanţa de fond a procedat în mod greşit atunci când a înlocuit măsura arestării preventive cu arestul la domiciliu, deoarece această din urmă măsură nu este proporţională cu gravitatea acuzaţiilor care au fost aduse inculpatului.
Instanţa de apel a apreciat întemeiate concluziile procurorului şi prin încheiere pronunţată în cursul judecăţii apelului, 5 ianuarie 2020, a înlocuit măsura arestului la domiciliu cu măsura arestării preventive.
Prin decizia pronunţată asupra apelului, nr. 424/5 martie 2020 Curtea de Apel B l-a achitat pe inculpat.
Care din următoarele afirmaţii este corectă:

A. măsura arestului la domiciliu nu putea fi înlocuită cu măsura arestării preventive, întrucât se încalcă principiul non reformatio in pejus;
B. măsura arestului la domiciliu nu putea fi înlocuită cu măsura arestării preventive, în lipsa unor temeiuri noi care să justifice această ultimă măsură;
C. dacă inculpatul X este judecat de către o altă instanţă, pentru infracţiunea de mărturie mincinoasă comisă la 4 aprilie 2020, această instanţă, dispunând condamnarea inculpatului la pedeapsa de 2 ani şi 6 luni închisoare, va deduce perioadele de arestare şi arest la domiciliu din cauza în care inculpatul a fost achitat.

49 Inculpata X a fost trimisă în judecată pentru infracţiunea de omor, prevăzută de art. 188 C.pen., reţinându-se că în data de 5 iunie 2019, în timp ce îşi desfăşura activitatea în casa victimei Y(un bărbat în vârstă de care avea grijă), enervată fiind că acesta o striga foarte des, i-a dat să înghită mai multe medicamente decât doza prescrisă de medic iar acesta a decedat.
După trimiterea în judecată, la primul termen de judecată cu procedura legal îndeplinită, inculpata a solicitat ca judecata să aibă loc în baza probelor administrate la urmărirea penală şi a recunoscut fapta de care este acuzată.
Instanţa a încuviinţat cererea de judecare a cauzei în procedura simplificată, constatând că probele administrate la urmărirea penală sunt suficiente pentru a face dovada comiterii faptei de către inculpată şi a procedat la acordarea cuvântului în dezbateri.
Cu ocazia deliberării, în urma examinării mai atente a probelor administrate la urmărirea penală, instanţa a constatat că există un dubiu serios asupra vinovăţiei inculpatei, deoarece urmele papilare create pe paharul din care victima a băut apă nu aparţin acesteia.
În consecinţă, prin sentinţa penală nr. 54/20 septembrie 2019, instanţa a achitat-o pe inculpată în temeiul art. 396 alin. (5) rap. la art. 16 alin. (1) lit. c) C.pr.pen.
Împotriva acestei sentinţe au declarat apel parchetul şi partea civilă M, fiica victimei care se constituise parte civilă în cauză, cu contravaloarea prejudiciului moral şi material cauzat acesteia prin fapta de omor. Parchetul a criticat sentinţa pentru greşita achitare a inculpatei şi pentru greşita respingere a cererii de despăgubiri formulată de partea civilă iar partea civilă a criticat sentinţa în raport cu soluţia dată de instanţă, de respingere a cererii de despăgubiri.
Apelul părţii civile a fost declarat cu depăşirea termenului de apel de 10 zile de la comunicare copiei minutei iar cererea de repunere în termen formulată de partea civilă a fost apreciată ca neîntemeiată de instanţa de apel şi respinsă prin încheiere.
Apelul declarat de procuror este retras până la închiderea dezbaterilor din apel de către procurorul ierarhic superior, iar în aceste condiţii partea civilă declară că îşi însuşeşte apelul procurorului.
În aceste condiţii, instanţa de apel:

A. va desfiinţa sentinţa apelată şi va dispune condamnarea inculpatei, după efectuarea unei expertize tehnico-ştiinţifice;
B. va desfiinţa sentinţa apelată şi va dispune trimiterea cauzei spre rejudecare;
C. va respinge cererea de însuşire a apelului formulat de partea civilă şi prin urmare, va lua act de retragerea apelului declarat de parchet şi va respinge ca tardiv apelul părţii civile.

50 Prin ordonanța din data de 26.09.2018, în dosarul penal nr. X/P/2018 al D.N.A., s-a dispus clasarea cauzei sub aspectul comiteri infracțiunilor de abuz în serviciu prevăzută de art. 297 C. pen. raportat la art. 13 ind. 1 din Legea nr. 78/2000 și de instigare la abuz în serviciu, prevăzută de art. 47 C. pen. raportat la art. 297 C. pen. raportat la art. 13 ind. 1 din Legea nr. 78/2000, cercetările vizând membrii Comisiei județene de fond funciar C. În esență, s-a reținut prin ordonanța menționată că în anul 2017, întrucât pe raza teritorială a județului B nu ar fi existat teren disponibil pentru recunoașterea dreptului de proprietate în baza legilor fondului funciar, au fost preluate asemenea terenuri din județul C, prin hotărâri ale Comisiei județene de fond funciar C. Procedând în acest fel, membrii comisiei județene de fond funciar C și-au îndeplinit defectuos atribuțiile de serviciu, încălcând dispozițiile H.G. nr. 890/2005, întrucât la data de 20.09.2017, procesul de reconstituire a dreptului de proprietate nu era finalizat, iar din datele prezentate în ședința comisiei nu rezulta un excedent de teren la nivelul județului C.
Astfel, prin ordonanţa menţionată, în considerarea deciziei Curții Constituționale nr. 405/2016, întrucât în sarcina persoanelor vizate de cercetări nu s-a putut reține încălcarea unor atribuții prevăzute de acte normative care să constituie legislație primară, în baza art.16 alin. (1) lit. b) teza I C. pr. pen. s-a dispus clasarea cauzei, reținându-se că fapta nu este prevăzută de legea penală.
Prin ordonanța nr. Z/II-2/2019 din data de 06.02.2019, a procurorului șef al Secției de combatere a corupției din cadrul D.N.A., procuror ierarhic superior celui care a dispus soluţia de clasare, verificând din oficiu legalitatea şi temeinicia ordonanţei de clasare, s-a reținut că atribuțiile de serviciu a funcționarilor publici vizați de cercetări erau reglementate prin dispoziții din legislația primară, astfel încât nu este incidentă în cauză decizia Curții Constituționale nr. 405/2016. În consecinţă, s-a apreciat că aceste aspecte constituie fapte sau împrejurări noi din care rezultă că a dispărut împrejurarea pe care se întemeia clasarea şi în baza art. 335 alin. (2) și (4) C. pr. pen. s-a dispus revocarea, din oficiu, a ordonanței din data de 26.09.2018 întocmită în dosarul nr. X/P/2018 al D.N.A., redeschiderea și reluarea urmăririi penale.
Ordonanţa nr. Z/II-2/2019 din data de 06.02.2019 a procurorului-șef al Secției de combatere a corupției din cadrul D.N.A. a fost trimisă în ziua următoare Tribunalului C în vederea confirmării de către judecătorul de cameră preliminară.
Judecătorul de cameră preliminară:

A. va respinge cererea de confirmare a redeschiderii urmăririi penale, reţinând că procurorul ierarhic superior nu avea competenţa funcţională în raport cu dispoziţiile legale invocate;
B. va admite cererea de confirmare a redeschiderii urmăririi penale reţinând că procurorul ierarhic superior avea competenţa funcţională în raport cu dispoziţiile legale invocate;
C. va respinge cererea de confirmare a redeschiderii urmăririi penale reţinând că aspectele invocate nu constituie fapte sau împrejurări noi din care rezultă că a dispărut împrejurarea pe care se întemeia clasarea;.